

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2	15. JANUAR 1933	82. AARGANG

JOHN A. WIDTSOE.

Af Ældste *Bryant S. Hinckley,* Præsident af Liberty Stav.

Hvor ofte kommer ikke de store Følger gennem smaa og ringe Omstændigheder. En fattig Lappeskomager i Norge sagde til en Enke, som bragte sin Drengs Sko til Reparation: »Jeg kan give dig noget, som er mere værdifuldt end Saaler for din Drengs Sko.« Da Skoene blev sendt tilbage, fandt hun i hver af dem en »Mormon«-Traktat, og af Nysgerrighed læste hun dem. Saaledes begyndte en Undersøgelse, som resulterede i, at Dr. John A. Widtsoes Moder blev omvendt og døbt.

For 49 Aar siden, sidste November, kom hun til Utah sammen med sine to Sønner, John A. 11 Aar gammel, og Osborne J. P. 6 Aar gammel. Denne Enke var ikke blot en uddannet Kvinde, men en Kvinde med litterære Evner og med dyb, religiøs Overbevisning. Hendes Mand, John Widtsoe, en anerkendt Skolemand, døde 5 Aar før. Han var en Mand af

usædvanlig Intelligens og moralsk Kraft, hvis Familie i mange Generationer havde været Lærere.

Denne Moder bragte lidt, om i det hele taget noget, verdsligt Gods til Amerika, men hun bragte en dyb og rodfæstet Beslutning om at uddanne sine Drenge. Ligesom Cornelia, den romerske Moder, kunde hun med Stolthed pege paa »sine Juveler«. Ingen romersk Moder gav nogensinde ædlere Sønner til Verden. De var ikke oplærte i Krigskunsten; deres Sejre var ikke militære. De var snarere opovede i Evangeliet om »Fred og Velbehag« og havde derfor ingen Smag for Krigens Larm eller dens Blodbad. De havde dette fine, skabende Sind, som véd, hvorledes de skal stille Spørgsmaal til den uopdagede Naturverden omkring os, og som ogsaa véd, hvorledes man skal kunne tiltvinge sig Svar fra den. Saadanne Sind aabner Sandhedens Skatkamre, beriger Verden og velsigner Menneskeheden.

Aleksander den Store sørgede, fordi der ikke var flere Verdener at erobre, fordi han ikke var i Stand til at vende sit Sind mod Besejringen af de usynlige, men ædlere Verdener. Det er sandt, at denne Moder kun bragte meget lidt verdslig Rigdom til Amerika, men de Bidrag, som hendes Sønner har ydet til denne Kirke, vilde være vanskelige at vurdere.

Den yngre Søn, Osborne, døde pludseligt i sit 40ende Aar, elsket af alle, som kendte ham, efterladende en Fortid, lysende af glimrende Opnaaelser, og en Fremtid, straalende af Haab.

Dr. John A. Widtsoe, som nu er 61 Aar gammel, har længe været anerkendt som en fremtrædende Skolemand. Medens han var en ung Mand, i Slutningen af Tyve-Aarene, sagde Charles Loring Jackson, som den Gang var Professor i Kemi ved Harward Universitet, om ham: »Han er en af de dygtigst Mænd, som har været under min Ledelse, og man maa erindre, at mine Studenter er udvalgte Mænd fra alle Dele af Landet. Han viste bemærkelsesværdige Evner i sit Arbejde, og paa Grund af et Studieophold i Europa for kort Tid tilbage, er han nu saa vel udrustet som nogen i Landet for Arbejdet med den fysiologiske Kemi, i Virkeligheden tror jeg ikke, der er nogen i Amerika, som er saa vel udrustet. Med denne Forberedelse for sit Arbejde og med det ypperlige Arbejde, han udførte, før han rejste til Europa, har vi Ret til at vente en meget fremtrædende Karriere af ham — en, som vil blive fulgt med Interesse og Beundring af hele den kemiske Verden. — — — Han er en meget sjælden Mand.«

Dette blev skrevet om Dr. Widtsoe for mere end 30 Aar tilbage, og hans Liv siden den Tid har bekræftet alle de høje Forudsigelser, som blev gjort angaaende ham af hans frem-

ragende Lærer. Men lad os begynde med Fortællingen om hans Liv.

John A. Widtsoe var født den 31. Januar 1872 paa Øen Frøya, Norge. Seks Aar senere døde hans Fader. I de næste fem Aar gik han til private og offentlige Skoler i sit Fødeland med Præstegerningen for Øje.

I 1881 blev hans Moder Medlem af »Mormon«-Kirken, og i November 1883 emigrerede hun sammen med sine to Sønner til Amerika og slog sig ned i Logan, Cache County, Utah.

I Juni 1891 blev John A. udeksamineret fra Brigham Young College, og i Juli begyndte han ved Harward Universitetet i Cambridge, Massachusetts. I April det følgende Aar vandt han et Universitets-Stipendium, og i April 1893 vandt han atter et Stipendium.

I April det samme Aar blev han valgt til Præsident for Boylston Kemiske Klub ved Harward, og i Juni 1894 blev han udeksamineret fra Harward. Han fuldførte Arbejdet i Løbet af tre Aar og modtog den højeste Karakter — summa cum laude. Denne Ære kan vindes paa to Maader, for det første ved at udmærke sig specielt i een Linie af Studiet, eller, for det andet, ved at udmærke sig jævnt under Studiet af alle de forskellige Linier, som studeres. De højeste Æresbevisninger kan vindes paa begge Maader paa samme Tid. Begge disse blev vundet af ham.

I »Boston Magazine«s Oversigt over det Arbejde, som var udført af denne Klasse, blev Arbejdets litterære Side repræsenteret ved Udvalg fra Dr. John A. Widtsoes Pen. Saaledes havde han i 22 Aarsalderen udmærket sig ved sjældne Arbejdsevner og høj Intelligens.

Da han var udeksamineret, blev han tilbudt adskillige lovende Stillinger i Østen, men han foretrak at komme tilbage til Utah. I September det samme Aar begyndte han som Kemiker ved Eksperiment-Stationen ved Utah Landbrugsskole. Her begyndte han sit Undersøgelsesarbejde angaaende Landbrug og udgav en Række Bulletiner.

Den 1. Juni 1898 giftede han sig med Leah Eudora Dunford, Datter af Susa Young Gates, ved et tidligere Ægteskab. Den samme Maaned blev han udnævnt til Perkers Universitetsstipendium med Privilegiet til Studium i Udlandet. I Juli sejlede han til Europa og i Oktober begyndte hans Studium ved det store Universitet i Gøttingen, Tyskland som Kandidat for Doktorgraden. I Juni det følgende Aar afsluttede han sin Doktorafhandling og tog Eksamen ved dette Universitets Fakultet i November 1899 og vandt Graden af Magister Artium og Doktor i Filosofi med de højeste Karakterer, magna cum laude.

Fra Januar 1900 til Maj studerede han Kemi i Zürich, Schweiz, og fra Maj til August, dette Aar, boede han i London og foretog Rejser i England og paa Fastlandet. Han sejlede til Amerika i September. I Mellemtiden havde han modtaget Stillingen som Direktor ved Utah Eksperimenteringsstation og som Professor i Kemi.

I 1905 blev han Leder for Landbrugsafdelingen ved Brigham Youngs Universitet i Provo, og om Foraaret 1907 blev han valgt til Præsident over »Utah Agricultural College«. Hans Præsidium var en stor Fremgangsperiode for Skolen, og Institutionen vandt internationalt Ry under hans Administration.

Han blev Præsident over Utah Universitet i 1921. I 1923 blev han opfordret til at underkaste Regeringens Nydyrknings-Metoder en Undersogelse sammen med Julius Barnes, Oscar E. Bradfute, James R. Garfield, Elwood Mead, Thomas E. Campbell og David W. Davis. I 1925 blev han sammen med Guvernor Campbell udnævnt til at undersoge 22 Irrigations-Projekter i Vesten.

Den 21. November 1927 blev han beskikket til at præsidere over den Europæiske Mission og ankom til England den 24. December.

Dr. Widtsoe er en Pioner i Folke-Universitetsarbejde. Han organiserede Arbejdet ved Utah Eksperimenteringsstation og planlagde og organiserede Institut-Arbejdet for Landmænd og Husholdere, som resulterede i Oprettelsen af en Afdeling for den Slags Arbejde ved Utah Landbrugsskole. Dette var Forloberne for Landbrugsudstillinger og Husholdnings-Konferencer.

Hans Arbejde i Utah har for en stor Del været viet til et Studium over Statens Landbrugskilder. Den forste Undersogelse af Jordbunden, som blev foretaget i denne Stat, var under hans Ledelse. Han indforte videnskabeligt Arbejde i Overrislingsarbejdet, som antageligt var det forste systematiske Forsog i Verden paa at gore Overrisling til en Videnskab.

Han vandt international Berommelse for sig selv og for Staten som Organisator af Arbejdet med »Dry farming« (Tørt Landbrug). Hans bedst kendte Boger paa dette Omraade er: »Dry Farming«, »The Principles of Irrigation Practice« og »Western Agriculture«. Nogle af disse er blevet oversat til 7 Sprog. Han har udgivet mellem 30 og 40 videnskabelige Bulletiner angaaende Utahs Landbrug og har bidraget med mere end 200 Artikler, Redaktionsartikler etc. angaaende en Mængde Emner af populær Interesse.

I 40 Aar har han været en Leder i det offentlige Liv. Han var Præsident over »International Dry Farming Congress«,

da den blev holdt i Kanada. Han har tjent som Vice-Præsident for »Irrigation Kongress« adskillige Gange, Præsident for »Utah Educational Association« og for »Utah Irrigation Congress« og er et Medlem af talrige Selskaber, Bestyrelser og Komitéer hjemme og er blevet valgt til Medlem af mange videnskabelige Selskaber i alle Dele af Verden.

Utah Landbrugsskole gav ham Æresgraden L. L. D. (Legum Doctor).

Dr. Widtsoe er Forfatter, Skolemand, Specialist, fremragende i sin Behandling af Problemer angaaende den menneskelige Natur og Naturen, angaaende Drenge og Mænd saa vel som Afgrode og Dyr, en af Landets fremtrædende Administratorer og Ledere. Han er forst og fremmest Videnskabsmand. Han har fremhævet sig som saadan, og han har givet Bidrag paa videnskabelige Omraader af praktisk og vidtrækkende Betydning. Som en industriel Kemiker kunde han utvivlsomt have samlet sig en Formue og vundet stor Berommelse.

Han virkede som Præsident for Utah Landbrugsskole i 9 Aar og som Præsident for Utah Universitet i 5 Aar. Dette er ledende Stillinger af den allerstorste Ansvarsfuldhed, som trækker usædvanligt store Veksler baade paa ens Tanker og Opmærksomhed, men i Løbet af denne Tid gav han Bidrag ogsaa paa andre Omraader. Baade Kvaliteten og Mængden af det Arbejde, han kan gøre, gor et dybt Indtryk paa en. Han er en meget produktiv Arbejder, og hans Arbejde er af hojeste Slags. Han har den sjældne Evne, at han kan se Ting i deres rigtige Belysning, og han har Evnen til at kunne udtrykke sig i et klart og skont Sprog. Hans Navn vil for altid staa blandt de fremtrædende Skolemænd og Opdragere i Kirken.

Der er en Enkelhed, en Evne til at kunne undervise, en Ædelhed og Hensyntagen til andre hos ham, som er typisk for den virkelig store. Dybden af hans Forstaaelse, Bredden af hans Tolerance, den absolute Mangel paa Dogmatisme, Visdommen og Virkningsfuldheden af hans Diplomati er alle Bevis paa virkelig Storhed.

Fra sine Drengedage har han været aktiv i Kirkens Organisationer og er en af de mest oplyste Ældster med Hensyn til Lærdom og kirkelig Organisation. Han har skrevet adskillige Lektieboger og mange populære Artikler angaaende evangeliske Emner. Blandt hans teologiske Værker bor nævnes: »Joseph Smith as a Scientist«, »Rational Teologi«, »Concordance of the Book of Doctrine and Covenants«, »What Jesus taught«, »In Search for Truth«. »Gospel Doctrine« ved Joseph F. Smith blev hovedsageligt samlet ved ham, og »Discources by Brigham Young« blev samlet og beredt af ham.

Siden han blev kaldet til at præsidere over den Europæiske

Mission i November 1927, har han skrevet en Serie Traktater, hvor Evangeliet bliver tolket i Nutidens Udtryk med en saadan Enkelhed og Klarhed, at det er muligt for alle at forstaa dem.

Det var en betydningsfuld Dag i John A. Widtsoes Liv, da han giftede sig med Leah Dunford. Ingen Kvinde kunde mere fuldkomment have udfyldt hans Liv, end hun har gjort. Med en Intelligens og en Forstaaelse af den mest sjældne Art har hun fremmet hans Interesser. Idet hun har paaskønnet hans Evner og Betydningen af hans Arbejde, har hun søgt at befri ham for alle mulige Byrder og har ledet hans Hjem og baaret Ansvaret for Familien saa langt, som det var muligt, for at han skulde være fri og uhindret under sit Arbejde. Og hun har vist en sjælden Evne til at gøre dette.

Hun er en universitetsuddannet Kvinde med store Evner og stor intellektuel Kraft, hvis sunde Dømmekraft, beherskede Temperament og kærlige Natur har vundet Tillid og Kærlighed hos alle, som kendte hende.

Hun har samarbejdet med sin Mand i hans Arbejde og har støttet ham i alle Kriser i hans Liv. Med Værdighed og Dygtighed præsiderer hun over hans Husholdning og leder de hjemlige Affærer paa en saadan Maade at det gør deres Hjem til et meget behageligt Centrum hvor berømte Personer har været underholdt og glædet med den gæstfrie Aand, som hersker der.

Under Ledelse af Dr. Widtsoe præsiderer hun over den Kvindelige Hjælpeforening, Unge Kvinders Forening og Primary-Organisationen i de europæiske Missioner. Tiltalende, opbyggende i sin Tænkning, helt igennem religiøs, er hun en Leder blandt Kvinder.

Dr. Widtsoes ypperlige skandinaviske Baggrund, hans vise Valg af Livsledsager, hans dybe Forstaaelse af Mesterens herlige Religion saaledes som den er aabenbaret gennem Profeten Joseph Smith, og hans dybe Hengivenhed til denne — alt dette falder sammen med et af de mest originale og brillante Intellekter, vi har kendt, og forklarer hans straalende Opnaaelser og forudsiger en stor Fremtid for ham.

(Fra »Improvement Era«, November 1932.)

Herren har givet det Løfte til alle, som vil omvende sig og forblive trofaste og udøve en Ydmyghedens og Flidens Aand, at de skal være berettiget til Guds Aands Vejledning. Denne Aand vil lede og vejlede dem gennem hele deres Liv.

Joseph Fielding Smith.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST.

Ældsterne Carl R. Andreasen fra Vineyard, Utah, og Richard D. Johnson fra Salt Lake City, Utah ankom til den Danske Mission den 15. December 1932 med S.S. »Europa«.

Ældste Andreasen er beskikket til at arbejde i Esbjerg Distrikt og Ældste Johnson i Aarhus Distrikt.

Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen til den Danske Mission og nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over dem i deres Arbejde.

FORFLYTTELSER.

Ældste Klien K. Skousen er blevet forflyttet fra Aarhus til Esbjerg Distrikt. Ældste Harold E. Jensen fra Aarhus til Aalborg Distrikt Ældste Elmer C. Hansen fra Odense til Aarhus Distrikt Ældste Henry J. Jensen fra Esbjerg til Odense Distrikt, Ældste David L. Larsen fra Aalborg til Københavns Distrikt og Ældste Ivan Madsen fra Esbjerg til Københavns Distrikt.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

JULEAFTEN I AARHUS GREN.

Om Aftenen den 24. December 1932 blev der udfoldet en livlig Virksomhed blandt »Mormonerne« i Aarhus. Tværtimod den danske Skik var ikke alle hjemme og nød Hjemlivets Glæder og hinandens Selskab. Vore Brødre og Søstre i Aarhus Gren blev ofte afbrudt af klaprende Fodtrin op ad deres Trapper og den hjertelige Hilsen: »Glædelig Jul«. Missionærerne var i Virksomhed. De aflagde en kort Visit til alle de Sidste Dages Helliges Familier, som var hjemme den Aften. De sang en Julesang for dem, ønskede dem alle en glædelig Jul og gik ud igen i Natten. I 8½ Time fortsatte de deres behagelige Arbejde. Vore Brødre og Søstre behandlede os storartet og vilde have gjort mere for os, dersom vi havde haft Tid til at blive hos dem længere.

42 Familier af vore Brødre og Søstre blev besøgt i Løbet af Aftenen og ligeledes tre Familier af Venner. To af de lokale Missionærer og seks fra U. S. A. deltog i disse Besøg. De havde lejet en stor Automobil, og paa denne Maade var de i Stand til at besøge saa mange af vore Medlemmer.

Denne lille Gruppe Missionærer tilbragte en meget lykkelig og behagelig Aften og haaber, at de kan have bidraget til at bringe en lille Smule Juleglæde til de Familier, de besøgte. Til andre af deres Brødre og Søstre i den Danske Mission ønsker de at sende deres bedste Ønsker gennem »Stjernen«. Maa Julens Aand være med eder gennem hele det nye Aar.

P. M. A.

JULEKONCERTER I AARHUS DISTRIKT.

KONCERT I RANDERS.

I Almindelighed er det kun Missionens forskellige Distrikters Hovedkvarterer, der nyder godt af de respektive Koncertaftener. Denne Regel blev brudt Onsdag den 14. December 1932, da Aarhus Sangkor, vistnok for første Gang, gav en Koncert i Randers.

Koret ydede mange udmærkede Præstationer under Ledelse af dets Dirigent, Ældste Paul W. Jespersen. Ligeledes blev der præsteret flere nydelige Solonumre af de optrædende. I en Pause benyttede Missionspræsident Holger M. Larsen Tiden til at tale til den store Forsamling, der var kommet til Stede.

Medlemmerne af Randers Gren paaskønnede meget denne gode og indholdsrige Aften, som vi haaber maa have stimuleret Interessen for Kirken og dens Arbejde. Vi ønsker gennem »Skandinaviens Stjerne« at bringe Aarhuskoret og dets Leder en hjertelig Tak.

Til Stede var 112. *O. B. W.*

KONCERT I AARHUS.

Den Julekoncert, som Aarhus Grens Sangkor havde afholdt i Randers den 14. December 1932, blev gentaget i Aarhus Fredag den 16. December 1932. Grenens Lokale var i den Hensigt festligt smykket med Gran og Julelys. En af Hensigterne med denne Koncert var at samle lidt ind til en Julegave til Grenens Missionærer, og baade i denne og i alle andre Henseender var Aftenen meget vellykket.

Missionspræsident Holger M. Larsen var til Stede og gav nogle Bemærkninger om Julen og den dertil hørende Feststemning.

Til Stede var 131. *M. J.*

DE MENNESKELIGE OPNAAELSERS NUVÆRENDE STADIUM.*

1. *Indledning.* Denne Artikel er ment som en kort Oversigt over de menneskelige Opnaaelser. Menneskets Historie karakteriseres af en uafladelig Kamp for baade Eksistens og Fremgang. De Civilisationer, som var tidligst kendt, var i Egnene om Nilen, Eufrat og Øst-Asien. Siden den Tid er mange Nationer kommet og gaaet — Ægypten, Babylonien, Græken-

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 22 Januar.

land, Rom — alle mere eller mindre adskilt fra de andre ved Perioder af Uvidenhed og Tilbagegang. Den nuværende Civilisation i det vestlige Europa og Amerika er blot nogle faa Hundrede Aar gammel. I mange Henseender har den naaet til større Højder end nogen anden Civilisation, og uden Tvivl udgør den den højeste Opnaaelse af den menneskelige Race. Den karakteriseres ved talrige Styrkepunkter og sandsynligvis ogsaa ved tilsvarende mange Svagheder. I de følgende Paragraffer er der gjort et Forsøg paa en Vurdering af de nuværende Tilstande.

2. *Medicinens Fremgang.* Sygdom er, naturligvis, sammenhørende med Uvidenhed. Den har blomstret mest under Uvidenhedsperioder og mindst under oplyste Perioder. I ældre Tider blev Sygdom betragtet som et Udslag af guddommelig Vrede. Nu véd man, at den er et Resultat af Angreb af naturlige Kræfter. Efterhaanden som Mennesket bliver tilstrækkeligt bekendt med den Maade, hvorpaa disse Kræfter arbejder, kan Sygdom helt komme til at ophæves.

3. Oplærelse i Sundhedens Principper ledes nu for en stor Del af Skolerne og andre Virksomheder. Regerings-Virksomheder og adskillige Hjælpe-Organisationer bidrager ogsaa meget til at ophjælpe Sundheden.

4. Skønt Resultaterne af alt Arbejde for Sundhedens Fremme er opmuntrende, saa er de dog langt fra, hvad de skulde være, ikke saa meget paa Grund af Folkets Uvidenhed, men paa Grund af deres manglende Evne til at indrette deres Liv efter det, som de véd er godt for dem. Overdaadighed og Mangel paa Selv-Beherskelse bærer en meget stor Del af Skylden for den nuværende Verdens daarlige Helbred. Det kan for Eks. nævnes, at næsten alle Mennesker har Kendskab til, at alkoholholdige Drikke er skadelige for Legemet, og dog bliver vældige Kvanta af Alkohol konsumeret i Lande, som paa andre Maader er højt oplyste og langt fremme.

5. Brugen af Tobak er en anden Ting, som kan nævnes. Tobak bliver benyttet i en mere udstrakt Grad end nogensinde før.

6. Automobilen og talrige andre Opfindelser har bidraget til den moderne Levemaades Unaturlighed, særligt ved at bryde ind i den daglige Rutine, som er en umaadelig betydningsfuld Faktor for det menneskelige Helbred. Stort set sover Folk utvivlsomt mindre regelmæssigt og spiser mindre regelmæssigt end før, hvilket naturligvis før eller senere vil paavirke vedkommende Personers Helbred.

7. I hvilken Udstrækning den moderne Tids Overdrivelser kan ophæve de Forbedringer, som ganske naturligt vilde komme som et Resultat af Kirurgiens og Medicinens Frem-

gang, er det paa det nuværende Tidspunkt vanseligt at udtale sig om. Lykkelige er naturligvis de som kan drage Fordel af Videnskabens Fremskridt og afholde sig fra nogen af de ikke ønskelige Egenskaber, som knytter sig til dem. Dette er netop, hvad de Sidste Dages Hellige forsøger at gøre. Endvidere, Herren vil ikke undskylde dem, for han har formanet og advaret dem ved paa Forhaand at give dem Underretning angaaende nogle faa af disse Ting. Mange af de Sidste Dages Hellige er fast bestemte paa at efterleve Sundhedens Love. Andre undlader at gøre dette.

8. *Intellektuel Opnaaelse.* Skoler er langt mere almindelige end før. Indenfor alle højt civiliserede Lande er det nu muligt for ethvert normalt menneskeligt Væsen at modtage Uddannelse, dersom man ønsker det.

9. Nogle har tænkt, at den moderne Uddannelse fremhæver de saakaldte »Nytte-Værdier« paa Bekostning af andre indbefattende de fine Kunster som Maling, Skulptur, Arkitektur, Poesi etc. Om Nutiden vil frembringe nogen, der kan blive ligestillede med Michelangelo, Mozart og Tennyson, kan man endnu ikke sige. Det er meget lettere at anerkende Genier paa Afstand.

10. Moderne Uddannelse har indrømmet den Kendsgerning, at intellektuel Opnaaelse, uden Ledsagelse af en tilbørlig Paaskønnelse af de moralske Værdier, ikke er det endelige Maal. En Mand, der med Hensyn til Intelligens er en Kæmpe, men som mangler moralsk Rygrad, vil sandsynligvis blive en Fare og en Plage for det Samfund, hvori han lever. Forsøg paa at beskytte sig mod denne Mulighed, som ikke er ualmindelig i en eller anden Grad, har nyligt taget Form af, hvad der i Almindelighed kaldes Karakter-Uddannelse. Elimination af Bibel-Studiet fra mange offentlige Skoler har uden Tvivl resulteret i en vidt udbredt Foragt for moralske Lærdomme. Man haaber, at denne nye Bevægelse for Karakter-Uddannelse vil for en Del afhjælpe denne Mangel.

11. *Mekaniske Fremskridt.* Mekanisk set er den civiliserede Verden usigeligt meget længere fremme, end den har været til nogen Tid tidligere. I Virkeligheden, Fremskridtet i denne Retning er saa udpræget, at Historieskrivere allerede betegner den nærværende Tid som »Maskinernes Tidsalder«. Jernbaner, Dampskibe, Automobiler, Telefoner, traadløs Telegraf, Aeroplaner, Trykkemaskiner har frembragt et Samkvem i Verden, som aldrig før har været muligt.

12. En af de mest alvorlige Tilstande, som maaske kan komme til at opstaa fra den nærværende mekaniske Periode, er, at Menneskekraft bliver erstatte med Maskineri, og Virkningerne af dette antages at bidrage til Ophobningen af

Rigdom. Arbejdsledighed og sociale Problemer etc. Den verdensomspændende Nedgangsperiode, som begyndte i de Forenede Stater omkring Aaret 1928, karakteriseredes ved en stor Uregelmæssighed i Opsamling af Fodemidler paa eet Sted og hungrende Skarer paa et andet. Verdens-Udviklingen er ikke symmetrisk, ellers vilde ikke en saadan Tilstand kunne opstaa.

13. *Aandelig Fremgang.* Kristendommen, saaledes som Verden kender den, havde sin Oprindelse i Frelserens Lærdomme ved den Tid, da han kom til Jorden. Efter næsten tre Hundrede Aars Forfølgelse blev Kirken anerkendt af en Kejser, som søgte Anerkendelse, og derefter blev den en Tvangssag.

14. Da mange Reformatorer skilte sig ud fra Moderkirken og dannede deres egne Kirker, fulgte en Periode af Dogmatik, og under denne Tid paastod næsten hver enkelt Kirke, at Frelse kun kunde opnaas indenfor deres specielle Ramme. Paa Grund af denne Holdning tabte Kirken mange af dens Medlemmer, særlig blandt den tænkende Klasse. Det er indlysende, at Herren ikke havde Behag i nogen af disse Organisationer, thi de havde alle erholdt deres Myndighed fra den samme Kilde, nemlig gennem et Brud med Moderkirken.

15. Snart indsaa de mere fremskredne Kirker det forgæves i denne Holdning, og derefter paabegyndte de et Program af gensidig Forsoning og Ophævelse af modstridende Lærdomme. Som et Resultat af dette er der nu meget faa Kirker, som gør Fordring paa nogen speciel Ret til at handle i Guds Navn. Den Bestemthed og Afgjorthed, som fandtes for et Aarhundrede tilbage, er nu erstattet af en Eftergivenhed og Usikkerhed.

16. Kristendommens nuværende Holdning ligeoverfor tidligere Tiders Dogmatik er sandsynligvis fuld af meget godt, thi efter at den har frigjort sig for mange af Fortidens Vildfarelser, er den mere i Stand til at anerkende Nutidens Sandheder. Fjernelse af Fejlgreb er i Almindelighed Tegn paa kommende Fremskridt. Kristenhedens Folk har utvivlsomt en sundere Opfattelse af Religion end før. Falske Lærdomme forsvinder stadigt, og Folk som et Hele begynder at komme til den Opfattelse, at en Religion, som er noget værd, maa gøre sig gældende paa alle Omraader af menneskelig Virksomhed, at Religion er ligesaa virkelig som Virkeligheden selv, og at Belønninger og Straffe vil blive grundlagt paa Opførsel. De fremtidige Udsigter er derfor langtfra nedslaaende.

17. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev genoprettet paa Jorden for næppe mere end 100 Aar siden. Siden

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

TIL LYKKE MED DAGEN!

For 61 Aar siden sendte Gud en af sine mest udvalgte Aander til denne Jord. Idet vi fejrer Mindet om hans Fødsel, erindrer vi, som Medlemmer af den Danske Mission, med Stolthed og Taknemmelighed, at han er en »Nordens Søn«, fodt i Midnatssolens Land. Han er vor Talsmand og Repræsentant hos General-Autoriteterne og en sand Ven af hele Menneskeheden.

Han har gjort meget for at hæve de skandinaviske Helliges Standard i Kirken. Han har været et værdigt Eksempel for dem og i Virkeligheden en Mand, som er værd at efterfølge for alle Mennesker, idet han har givet af sin Tid og sine Talenter for Kirkens og Rigets Opbyggelse.

Han er en sand Videnskabsmand, og trods alle sine videnskabelige Granskninger har han aldrig glemt Gud og Evangeliet. Det er igennem hans Kendskab til »Menneskenes Visdom«, at han er blevet mere overbevist om Guddommeligheden af Frelsensplanen. Han har modtaget Vidnesbyrd paa Vidnesbyrd ved at prøve Guds Ord.

Jeg er stolt og taknemmelig over at være i Stand til at kalde ham min Ven og Broder. Jeg er taknemmelig over at have haft det Privilegium at arbejde under hans Ledelse. Hans Raad har altid været fulde af Visdom og Godhed. Paa Missionærers og Søskendes Vegne i den Danske Mission siger jeg: »Hjertelig til Lykke, og maa Herrens Velsignelser være med dig. Maa du være vor Leder i mange Aar endnu.«

Holger M. Larsen.

(Fortsat fra Side 35.)

den Tid er den vokset fra en ukendt og tilbagetrængt Plads til en indflydelsesrig og stærk Stilling og er bedre skikket end nogensinde for til at undervise Menneskenes Børn angaaende Retfærdighedens Veje. Alt dette er blevet udført i Løbet af et eneste Aarhundrede. Vi kan blot undrende se fremad til de mulige Opnaaelser i de næste hundrede Aar.

18. Civilisationen, saaledes som den eksisterer i Dag, er et Resultat af Tidsaldre af Konflikt — Konflikt mellem det fremadstræbende Menneske paa den ene Haand og Naturens modstridende Magter paa den anden. Dyret ligger under for den naturlige Lov, medens Mennesket formedelst dets Intelligens allerede delvis behersker den. Dets Ærgerrighed og Formaal er at blive Naturens ubestridte Hersker og derfor efterhaanden at blive i Stand til at beherske Universet.

19. En Grad af Herredømme er allerede opnaaet. Forskellen mellem Dyret og Mennesket viser Fremgangens Grad. Mennesket tvinger i Dag mange af Naturmagterne til at gøre dets Vilje, og Kampen bevæger sig stadig fremad mod nye Omraader.

20. Fra det Øjeblik, da Mennesket begyndte at forbedre sig selv og sine Omgivelser, blev der oprettet en Slaglinie mellem det og de Processer, som fandt Sted omkring det. Perioder af Fremgang har karakteriseret Stadier af forbedret Civilisation, og Perioder af Tilbagegang det modsatte.

21. Slaglinien er i Dag rykket længere ind i de ukendte og ikke erobrede Egne end nogensinde før i den menneskelige Historie. Mennesket har nu et større Herredømme end nogensinde før, men Sejren er langt fra fuldkommen. I Virkeligheden, hver eneste Del af Slaglinien indser mere klart end nogensinde før, hvor uhyre stort det Terræn, som endnu ikke er indtaget, er. Maskinerierne, Medicinen, Uddannelsen, Religionen, er fuldt paa det rene med deres nuværende Svaghed, og dog har de allesammen erholdt tilstrækkelig Drivkraft til at drive dem fremad mod stadig større Opnaaelser. Det er sandt, at man ikke er naaet lige langt frem paa alle Omraader. Der er mange Ujævnheder paa Slaglinien. Nøjagtig hvilken Plads Religionen for Øjeblikket indtager, kan der være forskellige Meninger om. Der kan imidlertid ikke være nogen Tvivl om, at naar Verden bliver ført fremad mod eventuelt Herredømme, saa vil Religionen være i Avantgarden, flankeret og godt støttet ved hver eneste nyttig Anstrengelse.

Spørgsmaal.

1. Giv Deres Forklaring angaaende dette Udtryk: »Guds Herlighed er Intelligens«.
2. Paa hvilken Maade vilde øget Intelligens fra Menneskets Side tjene til at befri det fra de nuværende Onder?
3. Paa hvilken Maade er fuldkommen Beherskelse af Universet nødvendig for Frelse?
4. Hvorfor maa Religion være i Frontrækken for den menneskelige Fremgang?

KIRKENS ELDSTE MEDLEM I NORGE.

Like utenfor Tønsberg Norges eldste by, er broder og søster Halvorsens hyggelige, gjestfrie hjem. Broder Halvorsen er det eldste medlem av kirken i den norske misjon og er født i Våle i Vestfold den 5. januar 1841 av religiøst interesserte foreldre. Han kan fremdeles huske, at hans far gikk i kirken hver søndag.

Allerede i 1857 reiste Halvorsen tilsjøs, 16 år gammel, og har siden været sjøman i 60 år. Det var ikke under meget gunstige forhold, man kunde færdes over de store hav i Halvorsens første fartstid. »Vi hadde seilskuter i den tiden« forteller han, »så det var ikke så lett å komme til Amerika da som nu. Den første turen, jag var med på, tok 13 uker og fire dage, og 21 passagerer døde av sult underveis og blev senket i havet.«

Det var på Husvik, Slagen i Vestfold, at Halvorsen først lærte evangeliet å kjenne, og her blev han også døpt av en omreisende misjonær for over 40 år siden. I disse 40 år har han været et trofast medlem av kirken og er alltid glad over å få anledning til å bære sitt kraftige vidnesbyrd om sannheten av Jesu Kristi evangelium.

Broder Halvorsen er fremdeles frisk og kjekk, og da han har en god hukommelse og gjennem sitt lange liv har oplevet meget, er det interessant å snakke med ham. Han er et sympatisk menneske og en god siste dages hellig, og man føler sig beriket og i besiddelse av det forsett å følge efter i hans fotspor og efterleve evangeliet til de siste dage her på jorden, når han følger en ut på trappen og siger »Farvel«.

Liv Nøvik.

BØN OM GUDDOMMELIG HJÆLP.

Hellige Fader, vi beder dig, hjælp os til at opfylde de Forpligtelser, som er paalagt os. Maa vi uophørligt arbejde og bede for dem, som er givet i vor Varetægt. Maa vore Liv blive en Inspiration for dem, og maa vore Anstrengelser fortjene din Velsignelse. Vi beder derom i Jesu Kristi Navn, Amen.

Et religiøst System er af meget lille Betydning, naar det ikke har nogen Magt eller Evne til at forbedre Folkets Tilstand, aandeligt, intellektuelt, moralsk og fysisk.

Lorenzo Snow.

FREMTIDENS OPNAAELSER.*

1. *Menneskets Del i dets egen Frelse.* Den Hurtighed, hvormed Menneskets fremtidige Fremgang vil foregaa vil, i Lighed med Fortidens, bestemmes af dets egne Anstrengelser saa vel som ved en speciel Handling fra Guds Side. Mennesket er Guds virkelige Barn, og som saadan har det Spiren til de samme Muligheder, som Faderen har, med andre Ord da det er Guds Afkom saa kan det med Tiden blive ligesom ham.

2. Saaledes er Mennesket en virkelig Faktor i Betvingelsen af Universet og har et Herredømme ventende paa sig. Det er en Medarbejder af Gud, hvis Ære og Herlighed det er at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket. Mennesket er ikke en frygtsom Tjener, som forventer ufortjente Gaver fra Herren. Det er snarere et aktivt Medlem af Guds Familie, som modtager Begavelser, ligesaa hurtigt som dets Forberedelse tillader det.

3. Det er derfor let at se, at Menneskets fremtidige Fremgang vil bestemmes af den Grad, hvori det er i Stand til at udføre gode Gerninger. Herren har sagt, at »naar vi erholder nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til denne Lov, ifølge hvilken Velsignelser er forjættet«. (Pagtens Bog 130: 21.) Dette Skriftsted skulde ikke fortolkes saaledes, at Mennesket gennem personlige Anstrengelser fortjener hvad som helst, det modtager, thi Gud er Giveren af alle Belønninger. Tværtimod, Mennesket er blot Opdageren af Sandhed, men aldrig dens Skaber.

4. Man skulde heller ikke tro, at Sandheden kun opdages af dem, hvis Liv er i streng Overensstemmelse med religiøse Lærdomme. Uden Hensyn til deres andre Gerninger giver Gud altid Belønninger til dem som opfylder en eller anden Del af Loven. Hvis derfor, f. Eks., en Person sætter sig selv i Harmoni med de Love, hvorpaa f. Eks. en hvilken som helst kemisk Opdagelse afhænger, saa vil hans Flid i denne specielle Retning blive belønnet uden Hensyn til hans Fortjenester i andre Retninger. Opfyldelse af Loven vil saaledes altid følges af de fortjen'e Resultater. Ethvert menneskeligt Væsen er et Guds Barn. Til nogle gives der én Belønning, til andre en anden, men alle faar i Forhold til det, som de fortjener. Dobbelt lykkelig er imidlertid den Person, hvis Liv er i Harmoni med Kirkens Lærdomme, og som paa den samme Tid er flittig med Hensyn til andre værdifulde Ting, thi evig Fremgang venter en saadan. Dette er, naturligvis, det endelige Maal, som alle skulde stræbe mod.

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 29. Januar.

5. I Mellemtiden bliver Civilisationens March fremad muliggjort ved dem, som er lydige mod Loven. Skønt de nuværende menneskelige Opnaaelser er næsten ufattelige, saa er der endnu meget tilbage at gøre.

6. *Sygdommens Problem.* En af de mest iøjnefaldende Svagheder ved den moderne Civilisation er maaske al den Sygdom, som eksisterer. Det er et af de faa Problemer, som truer og plager menneskelige Væsener fra Fødselen til Døden. Dersom Sygdommens Problem kunde løses, saa vilde den menneskelige Eksistens blive omtrent fuldkomment revolutioneret.

7. For Tiden er Mennesket blot delvis Herre over Situationen. Det ligger endnu under for forskellige Sygdomme, hvis Aarsag endog ofte er ukendte for det. Tænk f. Eks. paa den forfærdelige Influenza-Epidemi, som hærgede omtrent hele den civiliserede Verden under den sidste Verdenskrig. Kræft staar omtrent i samme Stilling. Sammen med Børnelammelse, Hjernebetændelse og talrige andre Sygdomme er den helt og fuldt en Behersker af dem, som den angriber. Den almindelige »Forkølelse«, som maaske er den mest udbredte af alle Plager, har indtil nu med Held modstaaet alle Forsøg paa at overvinde den.

8. Fremtiden vil imidlertid, ligesom Fortiden, blive Vidne til en større Sejr over Sygdom, og en Gang kan den komme til at forsvinde fra Jorden. Tiden for et Menneskes Liv vil forlænges til Tiden for et Træ, og Barnet vil vokse uden at komme til at smage de fysiske Svagheder, som de, der kom før det, laa under for. (Pagtens Bog 63: 51.)

9. *Ophævelse af Fattigdom.* Den nuværende Ulighed med Hensyn til Fordeling af Rigdomme vil efterhaanden forsvinde. Der er tilstrækkeligt i Verden for alle. Problemet drejer sig ikke blot om at tage fra den rige og give til den fattige, indtil de begge besidder det samme Beløb. Selv om dette blev gjort, og den menneskelige Natur fortsatte at være den samme, som den er i Dag, saa vilde den største Del af Verdens Rigdom snart finde sin Vej tilbage til nogle faas Hænder.

10. Mennesket selv er ansvarligt for den nuværende Tilstand, ikke fordi det har ønsket det, men fordi det har undladt at adlyde de Love, som, dersom de var blevet adlydte, vilde have umuliggjort saadanne Tilstande. Gud har advaret mod Egoisme. Han har opmuntret Flid og Nøjsomhed, og før denne uheldige Tilstand for altid kan blive banlyst fra Jorden, maa Mennesket lære at elske, ikke blot Herren af hele sin Sjæl, Sind og Styrke, men sin Næste som sig selv. Dette er lykkeligvis Menneskets Maal.

11. *Føde.* I nær Forbindelse med det foregaaende kommer Spørgsmaalet om tilstrækkelig Føde. Menneskelige Væsener vier nu en stor Del af deres Tid og Evne til det ene Problem at være i Stand til at holde sig i Live, og her er Problemet om tilstrækkelig Føde en afgørende Faktor. Dette er naturligvis ikke ideelt. Den Tid vil uden Tvivl komme, da det civiliserede Menneske vil sorge for sit Udkomme i en Brøkdel af den Tid, som nu vies dertil, og saaledes blive i Stand til mere fuldt at kunne vie sig til andre og mere produktive Foretagender.

12. Kemien har allerede været i Stand til at frembringe vældige Forbedringer med Hensyn til uorganiske Sammensætninger. Naar disse Vanskeligheder er overkommet, vil disse Forbedringer strække sig til organiske Stoffer, og Føden vil da blive beredt i Laboratoriet, ikke blot efter Ønske, men til en Brøkdel af den nuværende Pris.

13. Naar noget saadant som dette har fundet Sted, saa vil Arbejdet med at skaffe Føde for en stor Del være ophævet, og Mennesket vil blive i Stand til mere fuldt ud at vie sine Kræfter til de mere produktive Foretagender, muligvis til Uddannelse, til Videnskab og mere specielt til Religion. Men før dette kan gøres med Held, maa Mennesket lære den Kunst at vie sig til disse højere Hensigter. Hvis ikke, vilde maaske den nye Tilstand skade det ved at berøve det dets Arbejde og ikke byde det andet end Lediggang i Stedet.

14. I Løbet af de mange Tidsaldre har Mennesket opdaget mange betydningsfulde Kilder til Energi. Den mest betydningsfulde af disse var antagelig Ilden, som senere blev benyttet i Forbindelse med Ilden, til Damp, og endnu senere med Petroleum. Vand i Bevægelse har ogsaa vist sig at være af stor Værdi, først med Vandhjulet til mekanisk Kraft, og nu i vore Dage har vi Vandhjulet, der frembringer Elektricitet.

I de senere Aar er der blevet viet meget Opmærksomhed til andre mulige Energikilder, hvoraf der nu vides at eksistere uhyre Mængder og praktisk talt enhver Form af Stof. De Midler, hvorved denne Energi kan blive frigivet, er endnu en Hemmelighed. Næsten daglig er der en eller anden Videnskabsmand, der beretter om Fremgang. Resultatet er naturligvis ukendt, og dog er der mange, som tror, at Nyttiggørelsen af Energi fra denne Kilde med Tiden vil blive ligesaa almindelig som nuværende Udnyttelse af Kul og Olie og faldende Vand. Naar dette bliver fuldført, saa bliver man overvældet ved Tanken om de Opfindelser, som kan blive gjort for Udnyttelsen af denne Energi.

15. *Religionens Plads.* Civilisationens Kamplinie bevæger

sig stadig forover, omend nogle Dele af den maaske bevæger sig hurtigere end andre. Dersom de Opnaaelser, der blev hentydet til i den foregaaende Del af denne Lektie, skal blive stadige maa Religionen indtage sin Plads i første Række. Det er umuligt endog at tænke sig, at Civilisationen skulde kunne naa disse Hojder uden i nær Forbindelse med de hojere, kristne Idealer. Religion maa derfor, for at kunne opretholde dens rigtige Stilling, gøre ligesaa overvældende Fremskridt som Videnskaben, Medicinen eller Teologien. Følgende er nodvendigt:

Mennesket maa anerkende Jesus Kristus som Verdens Frelser og Forløser.

Mennesket maa lære at kende og adlyde Guds Love.

Det maa afholde sig fra de Ting, der skader Legeme eller Aand.

Det maa opmuntre intellektuel eller aandelig Udvikling.

Det maa leve saadan, at Guds Aand stadig vil vejlede det.

Det maa indvie sig selv og sine Ejendele til Herrens Tjeneste.

Med andre Ord, Mennesket maa lære at elske Herren af hele sit Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke og sin Næste som sig selv.

16. Uden guddommelig Vejledning vilde det være helt umuligt for Mennesket at udføre et saadant Arbejde som dette, men med den kan det let opnaas, for »Herren giver ikke nogen Befaling til Menneskenes Born, uden han bereder en Udvej for dem saa de kunne udføre de Ting, han befaler dem.« (1. Nephi 3: 7.)

17. Den Belonning, som hvert menneskeligt Væsen modtager, vil blive strengt i Overensstemmelse med dets Fortjenester. Uden Tvivl vil der i Fremtiden som i Nutiden være ærgerrige, fremadskridende Mennesker, som flittigt stræber efter de bedre Ting i Livet og der vil være andre, som er mindre virksomme. Enhver Mand vil ganske naturligt komme i den Klasse hvor han passer bedst. Der er derfor sørget for passende Omstændigheder for alle Guds Born — for dem, som flittigt efterlever Lærdommene, og for dem, som er mindre flittige. Intet mere kan ventes. Gud er i Sandhed god. Det er ham som sagde: »Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udodelighed og evigt Liv for Mennesket.«

Spørgsmaal.

1. Giv Deres Fortolkning af dette Udtryk: »Guds Herlighed er Intelligens«.
2. Paa hvilken Maade vilde foroget Intelligens fra Menneskets Side tjene til at befri det for dets nuværende Plager?

3. Paa hvilken Maade er fuldkomment Herredømme over Universet nødvendigt for Frelse?
4. Hvorfor maa Religion komme i første Række i den menneskelige Fremgang?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

22. Januar.

JESU HIMMELFART.

Hjemmestudium: Luk. 24: 44—53.

Jesus tilbragte den sidste Dag i Selskab med sine Apostle. Efter at han havde givet dem mange Befalinger og forklaret dem mange af de Ting, som var nødvendige for dem at vide, gik de allesammen til et Bjerg i Nærheden af Bethania rimeligvis til Oliebjerget, hvor saa mange betydningsfulde Begivenheder i Jesu Liv havde fundet Sted. Her tog han en kærlig Afsked med disse Mænd som i al deres Svaghed og undertiden vaklende i Troen, dog havde forblevet trofaste og loyale mod deres Mester. »Og han opløftede sine Hænder og velsignede dem.« Derpaa anvendte han den samme Magt, hvorved han havde gjort Vand til Vin i Kana, helbredet de blinde hjulpet de halte til at gaa, de døve til at høre og de stumme til at tale hvorved han havde opvakt Jairus' Datter, Enkens Søn af Nain og sin elskede Ven Lazarus. Ved denne samme Magt, som han havde fra sin Fader i Himmelen, steg han op fra Jorden, og som om han blev baaret let paa en Sky, gik han op til Himmelen og var snart ude af Syne for sine bedrøvede og dog lykkelige Apostle. De var bedrøvede, fordi deres jordiske Samvær nu var til Ende. Men de var lykkelige, fordi de nu havde begyndt at faa en klar Forstaaelse af Guds Arbejde, som nu skulde blive deres Arbejde.

Idet disse Mænd stod og stirrede op mod Himmelen, hvor Jesus var gaaet, kom der Engle til dem. Maaske det var de samme Engle, som havde forkyndt hans Fødsel i Bethlehem, som havde forkyndt: »Han er opstanden«, og nu sagde de til dem: »I Mænd fra Galilæa. Hvorfor staar I og stirrer op mod Himmelen? Den samme Jesus, som er optaget fra eder til Himmelen, skal komme igen paa den samme Maade, hvorpaa I har set ham gaa op til Himmelen.«

Ikke saa mange Aar var gaaet, siden Engelen fortalte Maria, at Jesus, Verdens Frelser, skulde fødes. Men det var Aar. der var fulde af Betydning for den hele Verden.

Jesus havde, ligesom andre Børn, leget med sine Kammerater, var blevet undervist i sin Barndom og var vokset til

en kraftig, ung Mand. Da han var 12 Aar gammel og var i Templet sammen med de lærde, forstod han Betydningen af den Mission, som han skulde udføre paa Jorden. I sine modnere Aar havde han udviklet sig til at blive den bedste Lærer, som Verden endnu har set. Thi han lærte ved den Kraft, som var givet ham af vor Himmelske Fader. Vi har mange Vidnesbyrd om ham, thi fortalte ikke Engelen Maria, hvem hendes Barn skulde blive? Stjernen, som de vise Mænd fulgte, bevidnede for dem i Profeternes Sprog, at Messias, Jødernes Konge, var født. Englene erklærede den samme Sandhed til Hyrderne paa Judæas Marker. Døberen Johannes erklærede: »Se, det er Guds Lam«, og Gud selv sagde ved Jesu Daab: »Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har Velbehag«. Og atter i Nærværelse af Peter, Jakob og Johannes erklærede Herren fra Forklarelsens Bjerg: »Dette er min Søn, den elskede«.

Jesus erklærede ogsaa, at han var Guds Søn, og hans vidunderlige Gerninger paa Jorden, til Bedste for hans Himmelske Faders Børn, erklærede stærkere end Ord kunde udtrykke, at han virkelig var Guds Søn, iklædt Magt fra oven, Magt, som i Sandhed gjorde ham til det, han selv sagde, at han var: »Kristus, den levende Guds Søn«.

Jesus kom, for at vi, du og jeg og alle Guds Børn, kunde »have Liv og have Overflod«. Han sagde, at vi kunde kende disse mægtige Sandheder for os selv, for han erklærede, at alle, som vil gøre Faderens Vilje, kunde vide for dem selv, og blive Deltagere i dette Livs Glæde, og være forvisset om Velsignelser i det kommende Liv.

I vor Tid er et andet Vidnesbyrd blevet baaret af en Guds Profet. Hør hvad Joseph Smith siger i det 76. Kapitel i Pagtens Bog: »Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der er givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever. Thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham er Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere er avlede som Sønner og Døtre af Gud.«

Spørgsmaal.

1. Hvorhen tog Jesus sine Apostle, da de 40 Dage var til Ende?
2. Hvad gjorde han, da de kom til dette Bjerg?
3. Ved hvilken Magt opfor han til Himmelen?
4. Hvilket Budskab gav Englene til Apostlene?

---

29. Januar.

OVERSIGT OVER DE SIDSTE TRE MAANEDERS LEKTIER.

1. Hvorfor fulgte ikke den rige, unge Mand Jesu Raad om at sælge alt og følge ham?
2. Hvad fortalte Jesus Jakob og Johannes, da de bad om ærefulde Pladser i hans Rige?
3. Hvilken Fest blev holdt aarlig i Jerusalem?
4. Hvilken Tjeneste udforte Maria for Jesus i Bethania?
5. Hvilken Begivenhed sagde Jesus, denne Salvelse blev udført for?
6. Under hvilke Omstændigheder kom Jesus ind i Jerusalem?
7. Hvad profeterede Jesus angaaende Templet og Jerusalem?
8. Hvilken Ordinance oprettede Jesus, da det sidste Maaltid blev nydt?
9. Hvad skete i Getsemane?
10. Hvad sagde Pilatus om Jesu Skyld?
11. Hvad gjorde Pilatus, da Forhoret var til Ende?
12. Hvem græd for Jesus, da han gik mod Golgata?
13. Hvad fortalte Jesus dem?
14. Hvilket Skriftsted blev opfyldt, da Jesu Side blev gennemboret?
15. For hvem blev Jesu Blod udgydt?
16. Hvem begravede Jesus?
17. Hvem rullede Stenen bort fra Graven?
18. Hvad sagde Englene til dem, som søgte Jesus?
19. Hvorledes overbeviste Jesus Apostlene om, at det var ham?
20. Hvilken Befaling gav Jesus til Apostlene?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

22. Januar.

KORLEKTIE.

Nej,« sagde hun til Elias, »jeg véd, at du i Sandhed er en Guds Mand.«

ELIAS OG ENKENS SØN.

Den Kvinde og den lille Dreng, som Elias kom til for at bede om noget at spise, var meget gode Mennesker. De elskede Herren og prøvede altid at gøre det, som de vidste, var ret. Saa da Elias kom, og Herren velsignede dem med

mere Mel og mere Olie, saa de kunde have noget at spise, var hun meget taknemmelig, og hun og hendes lille Søn var meget venlige mod Elias. De lod han altid sove paa Husets Tag, hvor der var køligt og godt at sove. I den Tid havde Husene flade Tage, og Folk benyttede dem til at sove paa. Moderen var altid glad for at lave ham noget at spise af det Mel og den Olie, som Herren havde sendt hende. Og naturligvis var Elias glad over at være hos dem, thi han elskede alle, som gode og venlige, og som prøvede at gøre, hvad Herren vilde, at de skulde gøre.

Hver Dag plejede Profeten at gaa bort for at prædike for Folket. Om Aftenen, naar han kom tilbage, plejede den lille Dreng at løbe og møde ham og omfavne og kysse ham. Men en Aften kom han ikke for at møde Elias. Elias undrede sig over, hvad der var forkert, og da han kom til Huset, fandt han, at den lille Dreng var meget syg. Moderen var meget bedrøvet, thi hun elskede sin lille Dreng meget højt, og hun ønskede ikke, at han skulde være syg. Naturligvis blev Elias ogsaa meget bedrøvet. Den lille Dreng blev mere og mere syg, og en Aften, da Elias kom hjem, var den lille Dreng død. Moderen græd og var saa ulykkelig, thi nu kunde hun ikke have sin lille Dreng hos sig mere. Og fordi hun var saa ulykkelig, kunde hun ikke tænke klart, og hun tænkte, at maaske Elias havde ladet hendes lille Søn dø, fordi hun en Gang for længe siden havde gjort noget, hun ikke skulde gøre. Men naturligvis vilde ikke Elias gøre dette. Han var en venlig, god Mand, og han elskede den lille Dreng højt. Han var meget bedrøvet. Han bad Moderen, om hun vilde lade ham tage den lille Dreng. Han løftede ham op i sine Arme, men der var ikke noget Liv.

Derpaa holdt han ham op mod sit Bryst og gik op ad Stigen og op paa Taget af Huset, hvor han plejede at sove. Han lagde den lille Dreng ned paa Sengen og begyndte at bede til sin Himmelske Fader. Han bad om, at Gud vilde bringe ham tilbage til Livet igen, fordi Kvinden havde været saa god mod Profeten og havde beholdt ham der i hendes Hjem og givet ham Føde. Han bad meget oprigtigt, og derpaa kyssede han den lille Dreng, og den lille Dreng aabnede sine store, mørke Øjne. Guds Mand havde bragt ham tilbage til Livet. Elias bragte derpaa Drengen til hans Moder, og hun sagde: »Nu véd jeg, at der er en Fader i Himmelen, thi han har givet mig min lille Dreng tilbage.« Naturligvis var de alle meget glade, og saa knælede de ned og takkede Herren for hans Godhed i at give den lille Dreng tilbage til dem. Efterat den lille Dreng var rask igen, sagde Moderen til Elias: »Nu véd jeg, at du i Sandhed er en Guds Mand.«

Spørgsmaal.

1. Hvorfor var Kvinden og hendes Søn saa glade over at have Elias hos dem?
2. Hvorfor velsignede Herren dem med Mel og Olie, saa at de kunde have noget at spise?
3. Hvorfor ønskede Elias saa inderligt, at Herren skulde bringe den lille Dreng tilbage til Livet igen?
4. Vil Herren velsigne os paa den samme Maade, som han gjorde med den lille Dreng, dersom vi beder til ham og har Tro paa, at han vil hjælpe os?

---

29. Januar.

KORLEKTIE.

»Gud er vor Tillid og Styrke, en Hjælp i Angst, prøvet til fulde.« (Salme 46: 2.)

ILD FRA HIMMELEN.

Efter at der havde været Hungersnød i Landet i tre lange Aar, var der ikke meget Føde tilbage til Menneskene eller Græs for Dyrene. Og i hele denne Tid var Kong Akab meget vred paa Elias, da han troede, at det var ham, som havde foraarsaget Hungersnøden. Og derfor søgte Kong Akab efter Elias, saa at han kunde dræbe ham, saaledes som han havde gjort med saa mange af Herrens Profeter. Efter at tre Aar var gaaet, kom Herren en Dag til Elias og sagde, at han skulde gaa og tale til Kong Akab og atter prøve at fortælle Folket om den sande Gud, og dersom de nu vilde tro, vilde Herren sende Regn, saa der vilde blive Slut paa Hungersnøden. Vi kan tænke os, hvor forskrækket Elias maa være blevet. Men han vidste, at Herren vilde beskytte ham. Han havde stor Tro paa Herren, og han gjorde altid det, som Herren vilde, at han skulde gøre. Saa han begav sig paa Vejen for at finde Kongen.

Da han havde gaaet temmelig langt, mødte han den Mand, som i Magt var nærmest Kongen. Denne Mands Navn var Obadia, og han var en god Mand, som troede paa vor Himmelske Fader, ligesom Elias gjorde. Nu vidste han, at Elias var en god Mand, og da Elias bad ham gaa og hente Kongen, fordi Elias vilde tale med ham, saa gik han, selv om han var bange for, at Kongen vilde skade Elias.

Kongen kom for at møde Elias, og da han kom der, spurgte han ham, hvorfor han havde skaffet hans Folk al denne Sorg og Bekymring. Men Elias fortalte ham, at han ikke havde Skylden, men at det var Kongen og hans Familie, fordi de

havde været saa onde og ikke vilde tro paa den sande Gud, men i Stedet troede paa den falske Gud Baal. Elias bad ham at kalde Folket i hele Landet sammen, fordi han ønskede at tale med dem. Han sagde ogsaa, at de skulde kalde sammen alle Profeterne for den falske Gud Baal, fordi han onskede at vise dem noget. Han onskede at vise dem den sande Gud.

Nu, da hele Folket var samlet, gik Elias ud for at tale til dem. Han begyndte at tale til Folket og til Baals Profeter. Han sagde, at de skulde tage en Okse og dræbe den og skære den op og lægge den paa en Stabel af Træ, men de skulde ikke tænde Ild under den. Derefter fortalte Elias dem, at han ogsaa vilde tage en Okse og gore det samme, som de havde gjort. Da de havde gjort dette, skulde de træde lidt tilbage og bede til deres Gud Baal og bede ham om at opbrænde dette Offer, som ikke havde nogen Ild under sig. Der var mange af disse falske Profeter, og de bad hele Dagen, men Oksen brændte ikke. Derpaa sagde Elias, at det var hans Tur. Men først sagde han, at de skulde hælde en Mængde Vand over hans Okse, saa at den skulde blive endnu sværere at brænde. Efter at de havde gjort, som han bad dem om, bad han til Herren, at han vilde opbrænde Oksen og vise Folket, at han var den sande Gud, og at Elias var hans Tjener. Medens han bad, sendte Gud en Ild ned fra Himmelen, og den opbrændte Træet og Oksen og alt Vandet, som de havde slaaet paa den. Da troede Folket paa Elias og den sande Gud.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor var Kongen saa vred paa Elias?
2. Hvor havde Elias opholdt sig?
3. Hvorfor var Elias ikke bange?
4. Hvorfor vilde den Okse, som Baals Profeter havde beredt, ikke brænde?

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.